

Robuust is fragiel

■ GLAS

Wie met geloken ogen kijkt, denkt een soort maquettes te zien van negentiende-eeuwse machinerieën. Het is alsof een oude Victoriaanse fabriekshal, bedekt met stof, zojuist aan de vergetelheid ontruikt is. Met van die gietijzeren gevaartes die voor de eeuwigheid gemaakt lijken. Maar niets is wat het lijkt. De machines zijn objecten die aan het brein van kunstenaar Jehoshua Rozenman zijn ontsproten. Wat ijzer leek, blijkt glas.

De plaats van handeling, Museum Jan van der Togt in Amstelveen, is gespecialiseerd in glaskunst. Met Rozenmans werk zoekt het de grenzen van die kunstvorm op. Want waar de meeste objecten geblazen en ronde vormen hebben, giet Rozenman zijn vaak hoekige sculpturen. „Ik was een paar jaar geleden in een glas-museum in het Amerikaanse Tacoma”, vertelt Rozenman. „Daar werd ik gegrepen door glas. Het meeste daar was geblazen, maar ik wist meteen: ik wil gieten.” Technisch een erg moeilijk procédé, maar dat was voor Rozenman juist weer deel van de uitdaging. „Mensen reageren verbaasd en afwerend als ik zeg dat ik met glas werk. Het is een heel gevecht tegen de clichés van het decoratieve en de vooroordelen over praktische objecten. Maar, andermaal, dat is deel van de uitdaging”, grijnst hij.

Een rode draad door Rozenmans werk is de vergankelijkheid. Bewust maakt hij geen kunstwerken die de tand des tijds per definitie moeten doorstaan. „Hooguit het ontwerpen van de tijdelijkheid”, wil hij wel toegeven. In dat kader is glas een prachtig materiaal. Want spreekwoordelijk breekbaar. Maar tegelijkertijd worden er glazen objecten gevonden van duizenden jaren oud. Je zou dat een evenwicht kunnen noemen. En dat is juist waar Rozenman steeds naar op zoek is.

Zijn sculpturen zijn echt kijkobjecten. Je ontdekt er steeds wat anders in. Soms toch iets van een menselijke figuur, er zijn ragfijne verbindingen en fragiele uitsteeksels. Het is een wonder dat zijn werk onbeschadigd in Amstelveen is aangekomen. Deels uit

De glazen wereld van Jehoshua Rozenman

New York, waar Rozenman de helft van de tijd werkt en woont met zijn echtgenoot Boris Dittrich. „Geweldig is dat, je woont als het ware in een machine, er is altijd geluid, altijd leven. Zelfs in ons appartementencomplex, waar de airco eigenlijk altijd wel zoemt op de achtergrond”,

■ Jehoshua Rozenman tussen zijn glassculpturen in Amstelveen.

FOTO: ANCO STOFFELS

vertelt hij. En vormt dan weer inspiratie voor Rozenmans werk, dat zich van schilderkunst nu definitief richting driedimensionaal lijkt te hebben ontwikkeld. En met glas als materiaal, van nature transparant, bereikt hij unieke effecten.

Bertjan ter Braak

★★★★☆